

دادگاه دستگیر شدگان سقز

در رژیم جمهوری اسلامی سرکوب مخالفان امری غریب نبوده و نیست چرا که بقای سرمایه داری در کشوری هم چون ایران تنها در ایجاد فضای رعب و وحشت در میان توده ها است و بس. به این منظور ایجاد و به دنبال آن تضمین بقاء و احیای یکی از پلیسی ترین نظام های ممکن زره شایسته ای است برای تأمین منافع اقتصادی سرمایه داران وطنی و البته امپریالیزمی که به نظر می رسد هنوز به این نتیجه نرسیده است که تاریخ مصرف حکومت ملایان از اعتبار گذشته است. و تا زمانی که برایش محرز نگردد که این نوع از حکومت کارایی خویش را از دست داده است دست به جایگزینی آن با شیوه ای مناسب تر نخواهد زد.

خفقان سال های گذشته زمینه را برای از میان برداشتن معترضان مساعد می ساخت و امروز با وجود روزنه هایی که نتیجه ی فرسوده گشتن رژیم است در مبارزه با مخالفان، سرکوب در پیشرو موارد به دستگیری و محاکمه تقلیل یافته است، روشنفکران زیادی در سال های اخیر طعم مواجه گشتن با دستگاه اطلاعات و زندان های مخوف آن را چشیده اند. اما رژیم جمهوری اسلامی در تمامی جبهه ها صبوری به خرج نداده است! کارگران خاتون آباد نه در روزنامه ها و وبلاگ ها بر علیه ولایت فقیه قلم زده بودند، نه ۱۸ تیر آفریده بودند، و نه...

جرمشان سنگین تر از آن بود که رژیم در ورود آن به زندان بسنده کند. خواسته ی آنان دست یافتن به حقوق اولیه ی یک انسان در جوامع بشری به

عنوان نیروی کار بود، آنان امنیت شغلی طلب می کردند تا فارغ از هراس بیکاری زندگی کنند. تا به اعتماد به نفس برای کسب حقوق بر حق خود پیشروی کنند. اما روابط حاکم میان سرمایه دار و کارگر هرگز همسو نیست، تقابلی ابدی در جریان است. هر امتیازی که یکی از طرفین از دست بدهد طرف دیگر بی شک سودی کلان برده است. از این روست که تصور هرگونه سازش میان کارگران و سرمایه داران توهمی سست کنند بیش نیست. بنابراین بقای این رژیم تنها کشتاری سبعمانه را می طلبد که سزای مردانی است که پیکان اعتراضشان پایه های حکومت را نشانه رفته است.

در حالی که اندک زمانی از کشتار کارگران خاتون آباد نگذشته بود. در اول ماه سال جاری- زمانی که کارگران ایران برای برگزاری مراسم اول ماه مه مصمم وارد میدان گشتند، رژیم جمهوری اسلامی برای درهم شکستن اعتماد به نفس کارگران با دستگیری کارگرانی که در مراسم بزرگداشت روز کارگر در شهرستان سفز شرکت داشتند بار دیگر ماهیت سرکوبگر خود را علنی ساخت. اما این اقدام ناشیانه رژیم را در موقعیت نامناسبی قرار داد چرا که بلافاصله پس از دستگیری کارگران اسلامی را وادار به عقب نشینی کردند. با تلاشی شبانه روزی دستگیرشدگان سفز آزاد گشتند و این پیروزی به جنبش کارگری ایران جانی تازه بخشید تا مصمم تر وارد پیکار گردند.

در مقابل رژیم هم چون ماری زخم خورده در خود می پیچد تا زهر خویش را نثار کارگران سازد. در نظر سرمایه دارای آخوندی از این شکست به هیچ عنوان نمی توان به سادگی عبور کرد. بایستی دادگاه فرمایشی ترتیب داد و در آن با محکوم کردن کارگران، حال با وارد ساختن هرگونه اتهام واهی و غیرواهی، نهال نورسته ی جنبش کارگری را بار دیگر از میان برداشت تا رژیم از ضرباتی که در آینده به کمین سرمایه داری است جان سالم به در برد.

سرمایه داری نه امروز که فردایی را پیش بینی می کند که کارگران با پیروزی در این میدان مراسم اول ماه مه را باشکوه تر از پیش برگزار می کنند، تشکل مستقل کارگری می سازند، دست به اتحاد عمل می زنند، اعتصاب سازمان می دهند، درمقابل قراردادهای نابرابر سر فرود نمی آورند و... و به دنبال آن برای کسب مطالبات بر حق خویش ضرورت حزب طبقه ی کارگر پی ببرند. این جاست که سرمایه داری پیشاپیش در آینه شکست امروز زوال خویش را به چشم می بیند و در نتیجه برای حفظ بقاء با تمام قوا وارد مقابله با کارگران می گردد.

امروز، دادگاه سقز از اهمیت ویژه ای برای کارگران ایران برخوردار است. کارگران بایستی با مقامت در برابر این هجوم قدرت عظیم خویش را به نمایش بگذارند. فرخوان به اعتصاب سراسری در کارخانجات در اعتراض به محاکمه ی کارگران سقز حرکت مناسبی است برای وادار کردن رژیم جمهوری اسلامی به عقب نشینی. با توجه به همبستگی جهانی کارگران، متحدان بین المللی طبقه ی کارگر ایران نیز با حمایت از این حرکت همبستگی خود را با کارگران ایران اعلام داشته و همدوش آنان سرمایه داری آخوندی و در نتیجه امپریالیزم فرسوده حامی آن را به چالش می کشند.

رُزا جوان

۸۳/۶/۳۱

بازنویس: یاشار آذری

آدرس اینترنتی کتاب خانه: <http://www.nashr.de>

ایمیل یاشار آذری: yasharzarri@gmail.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری